

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی جلوه های پایداری در شعرملک الشعراى بهار و امل دنقل علمى- پژوهشى

محل انتشار:

دوفصلنامه ادبیات تطبیقی، دوره 9، شماره 16 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

ابراهیم واشقانی فراهانی - استادیار بخش زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه پیام نور

رضا تواضعی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات عربی، دانشگاه شهید مدنی

خلاصه مقاله:

ادب پایداری معمولاً به آثار ادیبی اطلاق میشود که تحت تاثیر شرایطی چون اختناق و استبداد داخلی، نبود آزادی های فردی و اجتماعی، قانون گریزی و قانون ستیزی و مبارزه با بیداد داخلی یا تجاوز بیرونی پدید می آید. ملت های ایران و مصر، از کهن ترین اعصار تا عصر مشروطه ایران و عصر نهضت معاصر عربی، به سبب پیشینه درخشان پایداری در برابر ستم داخلی، تهاجم خارجی و هجمه های فرهنگی، دارای آثاری زرین در ادب پایداری اند. ادب پایداری در عصر مشروطه، جلوه های ویژه پیدا میکند و شاعرانی چون میرزاده عشقی، عارف قزوینی، سید اشرف الدین گیلانی، فرخی یزدی و بهار، بیشترین فعالیت را در این زمینه انجام میدهند، همچنان که نهضت معاصر مصری عربی، با شعری چون حافظ ابراهیم، معروف الرصافی، محمد مهدی الجواهری، محمود درویش، ابراهیم طوقان و امل دنقل گره میخورد. ملک الشعراى بهار و امل دنقل، از شاعران سیاسى و روشنفکر آزادی خواه ایران و مصر هستند که با سلاح فرهنگى، علیه رژیم هاى متفوات از زبان، به مبارزه و افشاگرى علیه استبداد داخلی و استعمارگران خارجی پرداخته اند. در این مقاله برآنیم که مطابق شیوه نقد آمریکایی، با مقایسه تطبیقی آثار این دو شاعر، دریچه ای رو به سوی شناخت ادب پایداری در عصر مشروطه ایران و عصر نهضت عربی بگشاییم.

کلمات کلیدی:

ادب پایداری، ادبیات تطبیقی، ملک الشعراى بهار، امل دنقل، مشروطه، نهضت عربی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/833983>

